

at bringe dette vanffelige Forhold til en hel- dig Løsning, men dette forhindrer mig ikke i at ansee det for uheldigt, om det skulde blive vedtaget, og hvis det skulde blive forkastet, næ- rer jeg ikke Frygt for, at Rigsdagen vil have Betænkelse ved at gaae ind paa det oprin- delige Forflag.

Sfcherning: Derfom jeg forstod, hvad den ærede Indenrigsminister nylig sagde, da er hans Mening den, at, naar den 10de Gaard bliver ledig, kan Lehnbesidderen inddrage den- nes Jord, uden at Regjeringen vil ansee sig for forpligtet til at tvinge ham til inden Nar og Dag at bortfæste den —, det antager den for afgjort ved Loven af 19de Februar 1861 — hvorimod det skal staae Besidderen af Byg- ningerne frit for at hjemle sin Ret til Jorden og fordrø den udlagt til Fæste for sig. Jeg troer ikke, at jeg har misforstaaet den ærede Minister heri. Den ærede Indenrigsminister siger alt- saa, at der muligt bestaaer en saadan Ret for Fæsterne paa Samsø, og at Regjeringen ingen- sinde har betragtet dette Forhold som væsent- lig forandret ved Lov af 19de Februar 1861, men at denne kun har aabnet en Afgang for Lehnbesidderen til ved en Process at prøve paa, hvorvidt han har Ret til at tillægge sig disse Jorder eller ikke.

Da ikke Flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

Forflag af Klein:

Loven affattes saaledes:

§ 1.

Paa de Steder, hvor Forholdene fra gam- mel Tid af, navnlig før Udskiftningen, have ordnet sig saaledes, at de til et Gaardbrug hørende Bygninger med Grund, Haveplads m. m. eies af en Anden end de egentlige Markjorders Eier, idet Bygningernes Eiere efter hinanden have fæstet Jorden, kommer den i Loven af 19de Februar 1861, om nogle Forandringer i Fæstelovgivningen, § 2, inde- holdte Regel, hvorefter det tillades de Eiere eller Besiddere af Fæstegods, som til Brugerne

eller deres Børn afhænde mindst 9 Gaarbe, ved Fæsteledighed eller efter Overenskomst med Brugerne at indtage til fri Disposition saa Meget af det øvrige Bøndergods, som udgjør $\frac{1}{10}$ af det Bortsolgte, kun til Anvendelse med den nærmere Bestemmelse, at Fæstejordens Eier ikke i Tilfælde af Fæsteledighed kan ind- drage den til et Gaardbrug henhørende Jord eller nogen Deel deraf, uden at han, efter minde- lig Overenskomst eller efter Taxation, enten affjober den afbøde Fæsters Bo eller Arvinger Bygningerne med Grund, Haveplads m. v., eller giver Erstatning for deres Værdiforvin- gelse ved Markjordernes Frastillelse.

§ 2.

Den i Slutningen af § 1 omtalte Taxa- tion foretages af en af Amtsraadet for alle de i Amtet foresaldende Forretninger af denne Art bestiftet Formand og tvende Skjønsmænd, af hvilke enhver af Parterne i hvert enkelt Tilfælde vælger een. Det skal dog i et Tids- rum af 8 Uger, efterat han har faaet Medde- lelse om det afgivne Skjøn, staae enhver især af Parterne frit for, ved at henvende sig til den nævnte af Amtsraadet bestiftede Formand, at forlange Overfjøn, hvilket da afgives af en Overtaxations-Kommission, bestaaende af 5 Medlemmer, af hvilke Formanden udnævnes af Indenrigsministeriet og 2 af hver af Par-terne. Undlader nogen af Parterne i Løbet af 4 Uger fra Modtagelsen af Formandens skriftlige Opfordring dertil at vælge den eller de Skjønsmænd, hvis Valg er ham overladt, foretager Amtsraadet Valget i hans Sted.

Overtaxations-Kommissionens Ansættelse er endelig, og det Samme gjælder med Hensyn til den første Kommission, forsaavidt Overtaxa- tion ikke af nogen af Parterne begjæres inden den ovennævnte Tidsfrist.

§ 3.

Naar Taxations-Kommissionen er sammen- sat, indkalder Formanden med 14 Dages Var- sel Parterne til selv eller ved en Befuldmæg- tiget at møde for Kommissionen, som da søger at tilveiebringe en mindelig Overenskomst mellem Parterne. Lykkes dette ikke, fastsætter Kommissio- nen saavel den Priis, til hvilke Fæstejorder-